

Meseország vándorai

Meseország útjainak ismerője, nagy tarisznyás vándor baktat Debrecen felé. Tarisznyájában könyvek, könyveiben mesék, meséiben képek, hangok, színek, sírások és nevetések. Galántai Csaba nem először vette útját a Vojtina Bábszínház felé: 1997-ben Bolond Istók és Málé Miska történetét „bábosította” meg nekünk, 2009 elején pedig *A kiscigány* című mese írójaként siet hozzánk.

GALÁNTAI CSABA

„Az író mindig egy kicsit magáról is ír a meséiben. Talán ez az oka annak, hogy nem szeretek csak úgy magamról írni, főleg életrajzot nem. Talán megbocsátható, de igen elfogult vagyok a saját életemmel. Elvégre az enyém. Így aztán legszívesebben most is azt mondanám Nektek, hogy olvassátok el a meséimet, s talán megismerszitek, miféle szerzet vagyok. Meg aztán ki kíváncsi egy író életére? Kit érdekel az, hogy egy író májusban született, még ha az nyolcadikán történt is, hogy egy Pest közeli városkában, Vácott járt iskolába, hogy Zsámbékon tanítóképző főiskolát végzett, hogy bábszínésznek tanult, hogy Prágában rendezést és dramaturgiát hallgatott, hogy Budapesten esztétikát tanult, melyből doktorált is? Talán kíváncsi valaki arra, hogy az író hol tanított gyerekeket a betűvetésre, mely bábszínházakban játszott és rendezett, vagy hogy hány mesejátékot írt

életében? Nem hinném. De ha mégis, akkor hát tessék elővenni egy adattároló nagykönyvet, aztán tessék benne lapozgatni! De biztos mondhatom Nektek, hogy az igazán lényeges dolgokat nem ott találjátok. Mert az ilyen könyvekből nem fogjátok megtudni, hogy miről és miként gondolkodik az író, milyen problémák foglalkoztatják, holott az az igazán fontos, ami a lélekben történik. Számomra mindig nagy kihívást jelent, hogy sikerül-e átadnom

mindazt, ami idebent történik, és ezért izgatottan várom, hogy Ti mit szoltok hozzá. Mert nélkületek bizony fabatkát sem ér az, amit az író körmöl. Az én munkám akkor válik teljessé, amikor az olvasó elolvassa a mesekönyvemet. A gyerekekkel való találkozás mindig nagy öröm számomra, mert sokat tanulok tőlük. Hogy mit tanulhat a felnőtt ember a gyermektől? Például életkedvet, játékoságot, lényegre tapintó, megalkuvást nem tűrő kérdésfeltevést, amire csak patikamérlegen mért, cikornyamentes válasz adható. Meg az is jó a Veletek való találkozásokban, hogy újra és újra elmondhatom Nektek a történetemet, így aztán úgy érezhetem, hogy annak soha nincs vége. Mert bizony a történetet időnként el kell mesélni, ugyanis a történetmesélés megóvhat minket a kihalástól. Erre az igazságra Ormányos Hüntyüllér tanított meg. Ő az egyik kis mesehősöm. Bár egyáltalán nem hősnek indult, és ő maga bizonyára tiltakozna is eme „hős” kifejezés ellen. Az egész úgy kezdődött, hogy egyik éjszaka megjelent az íróasztalomnál, és nagyon szomorúan nézett rám. Könnyezett. Azt mondta nekem, hogy őt elfelejtették, ezért most bánatában kihal. És látam rajta, hogy ezt nagyon komolyan gondolja. Sokáig töprengtem, hogyan óvhatnám őt meg a kihalástól. Először arra gondoltam, hogy bezárom egy nagy ketrecbe, és a kulcsot eldugom valahová, hogy ne találja meg őt senki.

De aztán rájöttem arra, hogy attól ő ott még szép csendesen szomorkodna, és szép csendesen kihalhatna. Ezért más jutott az eszembe. Arra gondoltam, hogy elmesélem Nektek a történeteit. És ha Ti is továbbadjátok azokat a testvéreiteknek, barátaitoknak, s majdan a gyermekeiteknek, akkor még az is megtörténhet, hogy ki sem hal. Mert legjobb gyógyszer kihalás ellen: a mese.

Így aztán egyfolytában mesélek: élőszóval, könnyvel, bábszínházzal.

A *kisgömböc*-öt például kifejezetten a Vojtina Bábszínház nézői számára írtam. Bizonyára ismeritek a mindent felfaló kisgömböc történetét. Persze előbb nekem is olvasnom kellett róla egyet s mást, hogy aztán színpadra tudjam képzelni. (Merthogy az írónak is kell olvasnia. Mert csak az lehet író, aki olvas. Szóval belőletek is lehet még író.) Az én mesém egy mihálkányival hosszabb lett, merthogy van benne egy Mihálka. Azért kellett őt beleírnom, hogy a végére maradjon jó is. Mert a kisgömböc hiába fal fel mindent... No, de majd meglátjátok!

Elárulok Nektek egy titkot. Én folyton ugyanazt a mesét mesélem, csak mindig más a címe. És még valami. Bár fontosnak tartom azt, hogy Ormányos Hüntyüllér ne haljon ki, meg hogy Mihálka ne haljon ki, meg az is fontos, hogy TE meg ÉN ne haljunk ki, de a legeslegfontosabb az, hogy MI ne haljunk ki...”

Galántai Csaba